

Colum Tóibín

ΛΟΝΤΟΝ

ΑΙΛΑΝΤ

Μετάφραση Μυρτώ Καλοφωλιά Έικαρος

ΛΟΓΙΚΗ ΑΪΛΑΝΤ

Η παρούσα μετάφραση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Literature Ireland.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Long Island*

© 2024, Colm Tóibín

© 2025, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μυρτώ Καλοφωλιά

Επιμέλεια – Διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-960-572-785-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Colm Tóibín

ΛΟΝΓΚ ΑΪΛΑΝΤ

Μετάφραση
Μυρτώ Καλοφωλιά

ΙΚΑΡΟΣ

Για τον Κόρμακ Κινσέλα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

I

«Πέρασε πάλι αποδώ αυτός ο Ιρλανδός» είπε η Φραντσέσκα καθισμένη στο τραπέζι της κουζίνας. «Πέρασε από όλα τα σπίτια, αλλά εσένα ψάχνει. Του είπα πως θα γυρίσεις σύντομα».

«Μα τι θέλει;» ρώτησε η Έιλις.

«Χρυσό τον έκανα να μου πει, αλλά ήταν στρείδι. Ζήτησε εσένα συγκεκριμένα, είπε το όνομά σου».

«Ξέρει και το όνομά μου;»

Το χαμόγελο της Φραντσέσκα είχε κάτι το υπαινικτικό. Η Έιλις εκτιμούσε την ευφυΐα της πεθεράς της, όπως και το υπόγειο χιούμορ της.

«Άλλος ένας άντρας, αυτός μας έλειπε τώρα» είπε η Έιλις.

«Σ' εμένα το λες;» απάντησε η Φραντσέσκα.

Γέλασαν κι οι δύο, και η Φραντσέσκα σηκώθηκε να φύγει. Από το παράθυρο, η Έιλις την παρακολούθησε να διασχίζει προσεχτικά το υγρό γρασίδι για να επιστρέψει στο δικό της σπίτι.

Σύντομα, ο Λάρι θα επέστρεφε από το σχολείο, κι έπειτα θα ερχόταν κι η Ροζέλα από την απογευματινή μελέτη, και μετά θα άκουγε και τον Τόνι να παρκάρει το αμάξι του έξω από το σπίτι.

Τώρα ήταν η ιδανική στιγμή για ένα τσιγάρο. Ωστόσο, έχοντας τσακώσει τον Λάρι να καπνίζει, είχε κάνει συμφωνία μαζί του

να έκοβε τελείως το κάπνισμα αν κι εκείνος υποσχόταν να μην ξανακαπνίσει. Η ίδια είχε ακόμα ένα πακέτο στον επάνω όροφο.

Όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας, η Έιλις σηκώθηκε βαριεστημένα, υποθέτοντας ότι ήταν κάποιος από τα ξαδέλφια του Λάρι που είχε έρθει για να τον φωνάξει να παίξουν. Από το χολ, ωστόσο, διέκρινε τη μορφή ενήλικου άντρα να διαγράφεται πίσω από το αδιαφανές τζάμι της εξώπορτας. Όσπου να τον ακούσει να φωνάζει το όνομά της, δεν της είχε περάσει από το μυαλό ότι αυτός ήταν ο άντρας που είχε αναφέρει η Φραντσέσκα. Άνοιξε την πόρτα.

«Είσαι η Έιλις Φιορέλο;»

Μιλούσε με ιρλανδική προφορά, της θύμισε αμυδρά την προφορά του Ντόνεγκαλ, όπως μιλούσε κι ένας δάσκαλός της στο σχολείο. Επίσης κι ο τρόπος που στεκόταν ο άντρας, σαν έτοιμος να αρπαχτεί, της θύμισε την πατρίδα της.

«Ναι, εγώ είμαι» του είπε.

«Σ' έψαχνα».

Ο τόνος του ήταν σχεδόν επιθετικός. Η Έιλις αναρωτήθηκε αν του χρωστούσε χρήματα ο Τόνι από τη δουλειά.

«Το έμαθα».

«Εσύ είσαι η γυναίκα του υδραυλικού;»

Εφόσον η ερώτησή του της φάνηκε αναιδής, θεώρησε πως δεν είχε κανέναν λόγο να απαντήσει.

«Πολύ καλός στη δουλειά του ο άντρας σου. Έχει φοβερή ζήτηση».

Ο άγνωστος έκανε μια παύση για μια στιγμή, κοιτάζοντας πίσω του για να βεβαιωθεί πως δεν τον ακούει κανείς.

«Έφτιαξε τα πάντα στο σπίτι μας» συνέχισε να λέει, κουνώντας της και το δάχτυλο. «Έκανε κιόλας περισσότερη δου-

λειά από όση είχαμε συμφωνήσει. Μάλιστα επέστρεφε τακτικά όταν ήξερε πως η κυρά του σπιτιού θα ήταν εκεί κι εγώ θα έλειπα. Και ξεβούλωσε τόσο καλά τη σωλήνα, που αυτή περιμένει και μωρό τον Αύγουστο».

Έκανε ένα βήμα πίσω και χαμογέλασε πλατιά διακρίνοντας δυσπιστία στην έκφρασή της.

«Έτσι έχουν τα πράγματα. Γι' αυτό είμαι εδώ. Και μπορώ να σου πω στα σίγουρα πως δεν είμαι εγώ ο πατέρας. Δεν έχω καμία ανάμειξη. Αλλά είμαι παντρεμένος με αυτή τη γυναίκα που θα κάνει το μωρό, και αν νομίζει κανείς ότι θα κρατήσω το μούλικο του Ιταλού υδραυλικού μες στο σπίτι μου αφήνοντας τα παιδιά μου να πιστεύουν ότι ήρθε στον κόσμο τίμια όπως εκείνα, είναι βαθιά νυχτωμένος».

Της κούνησε ξανά το δάχτυλο.

«Οπότε αμέσως μόλις γεννηθεί αυτό το μούλικο, θα το φέρω εδώ. Και αν δεν είσαι σπίτι, τότε θα το δώσω στην άλλη γυναίκα. Και αν δεν είναι κανείς σε κανένα από τα σπίτια που έχετε εσείς εδώ πέρα, θα το αφήσω εδώ ακριβώς έξω απ' την πόρτα σου».

Την πλησίασε και της είπε χαμηλόφωνα:

«Και μπορείς να πεις στον άντρα σου εκ μέρους μου πως, αν ποτέ δω πουθενά τα μούτρα του, θα τον περιλάβω με τη σιδερό-βεργα που έχω για ώρα ανάγκης. Δοιπόν, συνεννοηθήκαμε;».

Η Έιλις ήθελε να τον ρωτήσει από ποιο μέρος της Ιρλανδίας ήταν, θέλοντας να αγνοήσει ό,τι της είχε μόλις πει, όμως εκείνος της είχε ήδη γυρίσει την πλάτη. Προσπάθησε να σκεφτεί να πει κάτι άλλο που θα του τραβούσε την προσοχή.

«Δοιπόν, συνεννοηθήκαμε;» ρώτησε εκείνος ξανά φτάνοντας στο αυτοκίνητό του.

Όταν η Έιλις δεν αποκρίθηκε, έκανε να πλησιάσει για άλλη μια φορά το σπίτι.

«Θα τα πούμε τον Αύγουστο, μπορεί και τέλη Ιούλη, και αυτή θα είναι κι η τελευταία φορά που θα με δεις, Έιλις».

«Πώς ξέρεις το όνομά μου;» τον ρώτησε.

«Ο άντρας σου είναι μεγάλος φαφλατάς. Από κείνον έμαθα το όνομά σου. Είπε στη γυναίκα μου τα πάντα για σένα».

Αν ο άντρας αυτός ήταν Ιταλός ή βέρος Αμερικάνος, η Έιλις δεν θα ήταν σίγουρη αν την απειλούσε δίχως πρόθεση να υλοποιήσει την απειλή του. Καθότι ήταν, σκέφτηκε, άνθρωπος που του άρεσε να ακούει τη φωνή του. Ωστόσο, αναγνώρισε κάτι σ' εκείνον, μια ξεροκεφαλιά, ίσως κιόλας και κάποια ειλικρίνεια.

Είχε γνωρίσει τέτοιους άντρες στην Ιρλανδία. Αν κάποιος από δαύτους ανακάλυπτε ότι η γυναίκα του ήταν άπιστη και ως εκ τούτου ήταν και έγκυος, δεν θα δεχόταν ποτέ το παιδί σπίτι του.

Στην πατρίδα της, ωστόσο, κανένας άντρας δεν θα μπορούσε να πάρει ένα νεογέννητο και να το παραδώσει σε άλλο σπιτικό. Κάποιος σίγουρα θα τον έβλεπε. Κάποιος ιερέας ή ένας γιατρός ή ένας αστυνόμος θα τον ανάγκαζε να πάρει το παιδί πίσω. Εδώ όμως, σε αυτόν τον ήσυχο αδιέξοδο δρόμο, ο άντρας αυτός μπορούσε να αφήσει το βρέφος στα σκαλοπάτια της δίχως να τον προσέξει κανείς. Στ' αλήθεια μπορούσε να το κάνει. Κι ο τρόπος που της μίλησε, τα σφιγμένα του δόντια, η αποφασιστικότητα στο βλέμμα του, την έπεισαν πως ό,τι της είχε πει το εννοούσε.

Μόλις έφυγε με το αμάξι, εκείνη επέστρεψε στο σαλόνι. Κάθισε και έκλεισε τα μάτια της.

Κάπου, όχι πολύ μακριά, μια γυναίκα ήταν έγκυος με το παιδί του Τόνι. Η Έιλις δεν ήξερε για ποιο λόγο υπέθετε πως

η γυναίκα αυτή ήταν επίσης Ιρλανδή. Ίσως επειδή ο επισκέπτης της πιο εύκολα θα το έπαιζε αφεντικό σε γυναίκα Ιρλανδή. Οποιαδήποτε άλλη θα όρθωνε το ανάστημά της, ή θα τον εγκατέλειπε. Έξαφνα, η εικόνα αυτής της γυναίκας μόνης με ένα μωρό στην αγκαλιά να γυρεύει από τον Τόνι να τη στηρίξει την τρώμαξε περισσότερο από την εικόνα ενός μωρού στο κατώφλι της. Ύστερα όμως και αυτή η δεύτερη εικόνα, όταν την αναλογίστηκε με ψυχρή λογική, την έκανε να νιώσει ναυτία. Κι αν το μωρό έκλαιγε; Θα το έπαιρνε στην αγκαλιά της; Κι αν το έπαιρνε, μετά τι θα έκανε;

Καθώς σηκώθηκε για να κάτσει σε μια άλλη καρέκλα, ο άντρας που μόλις πριν τον είχε μπροστά της, αληθινό κι ολοζώντανο κι επιβλητικό, φάνταζε σαν κάποιος για τον οποίο είχε διαβάσει ή που είχε δει στην τηλεόραση. Της φαινόταν απλώς αδύνατον τη μια στιγμή το σπίτι της να έχει απόλυτη ησυχία και την επόμενη να έρχεται αυτός ο επισκέπτης.

Αν μιλούσε σε κάποιον για την επίσκεψή του, τότε ίσως και να ήξερε πώς έπρεπε να νιώσει, τι έπρεπε να κάνει. Στιγμιαία, η εικόνα της μεγάλης της αδελφής, της Ρόουζ, που ήταν νεκρή είκοσι χρόνια τώρα, της ήρθε στο μυαλό. Σε όλα τα παιδικά της χρόνια, για ό,τι της συνέβαινε, όσο ασήμαντο κι αν ήταν, μπορούσε να απευθυνθεί στη Ρόουζ, η οποία θα αναλάμβανε δράση. Ποτέ δεν είχε εκμυστηρευτεί κάτι στη μητέρα της, η οποία, ούτως ή άλλως, βρισκόταν στην Ιρλανδία δίχως τηλέφωνο στο σπίτι της. Οι δύο συννυφάδες της, η Λένα και η Κλάρα, προέρχονταν κι οι δυο από ιταλικές οικογένειες κι είχαν στενή σχέση μεταξύ τους αλλά όχι και με την Έιλις.

Στο χολ, έριξε μια ματιά στο τηλέφωνο πάνω στη βάση του. Ευχήθηκε να μπορούσε να κάνει έστω κι ένα τηλεφώνημα, να

μιλήσει έστω και με έναν φίλο στον οποίο θα μπορούσε να αφηγηθεί τη σκηνή που μόλις είχε εκτυλιχθεί στην εξώπορτα του σπιτιού της. Όχι πως ο άντρας, όποιο κι αν ήταν το όνομά του, θα γινόταν πιο αληθινός αν τον περιέγραφε σε κάποιον. Δεν είχε καμία αμφιβολία πως ήταν πέρα για πέρα αληθινός.

Σήκωσε το ακουστικό λες κι ήταν έτοιμη να σχηματίσει έναν αριθμό. Άκουσε το ρυθμικό σήμα του τηλεφώνου. Ακούμπησε το ακουστικό στη συσκευή και το ξανασήκωσε. Σίγουρα θα υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να τον καλέσει. Κρατώντας το ακουστικό στο αυτί της συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχε κανείς.

Άραγε ο Τόνι ήξερε ότι αυτός ο άντρας θα εμφανιζόταν εδώ; Προσπάθησε να φέρει στο μυαλό της τη συμπεριφορά του τις προηγούμενες βδομάδες, αλλά τίποτα δεν μπόρεσε να θυμηθεί που να ήταν πέρα από τα συνηθισμένα.

Ανέβηκε στον επάνω όροφο, άρχισε να ψάχνει την ίδια της την κρεβατοκάμαρα λες και ήταν ξένη σε αυτό το σπίτι. Μάζεψε τις πιτζάμες του Τόνι αποκεί που τις είχε αφήσει στο πάτωμα το ίδιο πρωί, κι αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να εξαιρέσει τα δικά του ρούχα από την μπουγάδα. Κι έπειτα κατάλαβε πως αυτό δεν είχε κανένα απολύτως νόημα.

Ίσως, εναλλακτικά, θα μπορούσε να του πει να πάει να μείνει στο σπίτι της μητέρας του και να του μιλήσει όταν θα είχε πια συμμαζέψει τις σκέψεις της.

Κι αν όλο αυτό ήταν μια παρεξήγηση; Τότε θα βρισκόταν και υπόλογη, αφού ήταν τόσο πρόθυμη να σκεφτεί τα χειρότερα για έναν άντρα με τον οποίο ήταν παντρεμένη παραπάνω από είκοσι χρόνια.

Πήγε στο δωμάτιο του Λάρι, εξέτασε τον χάρτη μεγάλης κλίμακας της Νάπολης τον οποίο είχε στερεώσει με πινέζες

στον τοίχο. Το αγόρι επέμενε ότι αυτή ήταν η αληθινή πατρίδα του, αδιαφορώντας για τις προσπάθειές της να του εξηγήσει πως ήταν μισός Ιρλανδός, πως ο πατέρας του στην πραγματικότητα είχε γεννηθεί στην Αμερική και πως, ούτως ή άλλως, οι παππούδες του κατάγονταν από ένα χωριό στα νότια της πόλης.

«Από τη Νάπολη σαλπάρανε για να ταξιδέψουν στην Αμερική» είπε ο Λάρι. «Ρώτα τους».

«Κι εγώ από το Λίβερπουλ έφυγα, αυτό όμως δεν σημαίνει πως είμαι αποκεί».

Για λίγες εβδομάδες, όσο μελετούσε για μια σχολική εργασία με θέμα τη Νάπολη, ο Λάρι είχε γίνει σαν την αδελφή του, συνεπαρμένος με την κάθε λεπτομέρεια κι έτοιμος να ξενυχτήσει για να τελειώσει αυτό που είχε αρχίσει. Ωστόσο, μόλις ολοκλήρωσε την εργασία, έγινε πάλι ο παλιός εαυτός του.

Πλέον, στα δεκάξι, ο Λάρι ήταν πιο ψηλός από τον Τόνι, με σκούρα μάτια και πιο μελαψός από τον πατέρα του ή τους θείους του. Ωστόσο από εκείνους είχε πάρει, σκεφτόταν η Έιλις, έναν τρόπο να απαιτεί να γίνονται σεβαστά μες στο σπίτι τα ενδιαφέροντά του, ενώ ο ίδιος κορόιδευε τη μητέρα του και την αδελφή του ότι παρίσταναν τις σοβαρές.

«Θέλω να γυρίζω σπίτι μου» έλεγε συχνά ο Τόνι «να κάνω ένα ωραίο μπάνιο, να ανοίγω μια μπίρα και να αράζω».

«Κι εγώ αυτό θέλω» έλεγε ο Λάρι.

«Συχνά προσεύχομαι στον Θεό» είχε πει η Έιλις «και του ζητώ να μου δείξει αν υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσα να κάνω για να φροντίζω τον άντρα μου και τον γιο μου».

«Λιγότερη μουρμούρα, περισσότερη τηλεόραση» της απάντησε ο Λάρι.

Στα σπίτια του ίδιου αδιέξοδου δρόμου όπου ζούσαν μαζί με τις οικογένειές τους τα αδέρφια του Τόνι, ο Ένζο και ο Μάουρο, τα παιδιά, που τα περισσότερα βρίσκονταν στην εφηβεία, δεν εκφράζονταν με την ίδια ελευθερία με την οποία εκφράζονταν η Ροζέλα κι ο Λάρι. Της Ροζέλα τής άρεσε να βγαίνει από πάνω στη συζήτηση επικαλούμενη πραγματικά στοιχεία και βρίσκοντας ρωγμές στα επιχειρήματα του άλλου. Του Λάρι, σε κάθε συζήτηση, του άρεσε να αντιμετωπίζει κάθε επιχειρηματολογία σαν μια μεγάλη φάρσα. Όσο κι αν προσπαθούσε η Έιλις, στο τέλος πάντα υποστήριζε τη Ροζέλα, και ο Τόνι, με τη σειρά του, άρχιζε να γελά με κάποιο παράλογο επιχείρημα που προέτασσε ο Λάρι, προτού καν αρχίσει κι ο ίδιος ο Λάρι να γελά.

«Τι να σας πω, εγώ υδραυλικός είμαι!» έλεγε συχνά ο Τόνι. «Με χρειάζονται μόνο όταν υπάρχει διαρροή. Ένα είναι σίγουρο, δεν υπάρχει περίπτωση να καταφέρει ποτέ να μπει υδραυλικός στον Λευκό Οίκο, εκτός κι αν έχουν πρόβλημα με τις σωληνώσεις».

«Μα ο Λευκός Οίκος είναι γεμάτος διαρροές» είπε ο Λάρι.

«Είδες» είπε η Ροζέλα «σε ενδιαφέρει κι εσένα τελικά η πολιτική».

«Αν το αποφάσιζε ο Λάρι να σπουδάσει» σχολίασε η Έιλις «θα έβαζε τα γυαλιά σε όλους».

Η Έιλις άκουσε τη Ροζέλα να μπαίνει στο σπίτι. Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσαν πλέον να κάθονται στο τραπέζι όπως πάντα οι τέσσερις τους και να πιάνουν την κουβέντα. Εκτός και εάν εκείνη η επίσκεψη ήταν κάποιου είδους απάτη, ένα μέρος της ζωής της είχε λήξει οριστικά. Ευχήθηκε ο άντρας αυτός να είχε πάρει κάποια άλλη απόφαση σχετικά με την εγκυμοσύνη της συζύγου του, κάποια που να μην ενέπλεκε με οποιονδήποτε τρόπο την

ίδια ή τον Τόνι. Έπειτα όμως αντιλήφθηκε πόσο απεγνωσμένη και πόσο μάταιη ήταν αυτή η ευχή. Δεν μπορούσε να αναγκάσει τον άνθρωπο αυτόν να μην της χτυπήσει την πόρτα μόνο και μόνο επειδή εκείνη δεν ήθελε.

Όταν κάθονταν να φάνε κάθε βράδυ, ο Τόνι διηγούνταν πώς πέρασε τη μέρα του, περιέγραφε λεπτομερώς τους πελάτες και τα σπίτια τους, πόση βρομιά υπήρχε συχνά γύρω από τον νεροχύτη ή την τουαλέτα. Αν του έλεγε καμιά φορά η Έιλις να σταματήσει, ήταν επειδή η Ροζέλα κι ο Λάρι ξεκαρδίζονταν στα γέλια μαζί του και τους κοβόταν η ανάσα.

«Έτσι βγαίνει το ψωμί» έλεγε ο Λάρι.

«Καθίστε να σας πω για απόψε, τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα» άρχιζε ξανά ο Τόνι. Αποδώ και στο εξής, σκέφτηκε η Έιλις, θα τον παρατηρούσε για να καταλάβει τι έκρυβε.

Χαιρετώντας από μακριά τη Ροζέλα, η Έιλις πήγε ξανά στην κρεβατοκάμαρά της κι έκλεισε την πόρτα. Προσπάθησε να φανταστεί την αντίδραση της Ροζέλα και του Λάρι αν μάθαιναν τα νέα ότι ο πατέρας τους θα έκανε παιδί με άλλη γυναίκα. Ο Λάρι, παρόλο που το έπαιζε αντράκι, σκέφτηκε, είχε μια αθωότητα, και δεν θα μπορούσε να χωνέψει την ιδέα ότι ο πατέρας του είχε κάνει σεξ με μια γυναίκα στο σπίτι της οποίας είχε πάει να φτιάξει κάποια διαρροή, ενώ η Ροζέλα είχε διαβάσει κάμποσα μυθιστορήματα και είχε συζητήσει τις πιο μακάβριες δικαστικές υποθέσεις με τον θείο της, τον Φρανκ, τον μικρότερο αδελφό του Τόνι. Αν κάποιος άντρας είχε πνίξει τη σύζυγό του και την είχε τεμαχίσει, ο Φρανκ, που ήταν δικηγόρος, ο μοναδικός από τα αδέλφια που είχε τελειώσει πανεπιστήμιο, θα μάθαινε τις πιο ανατριχιαστικές λεπτομέρειες και θα τις μοιραζόταν με την ανιψιά του. Η είδηση και μόνο ότι ο

πατέρας της είχε μπλεχτεί με άλλη γυναίκα μπορεί και να μην αποτελούσε σοκ για τη Ροζέλα, ωστόσο η Έιλις δεν το ήξερε αυτό με σιγουριά.

Παραδόξως, σκέφτηκε, ο Τόνι ήταν πιο σεμνόντυφος από ό,τι η ίδια. Αισθανόταν αμήχανα όταν παρατραβούσε μια ερωτική σκηνή στην τηλεόραση. Εκείνος και τα αδέλφια του συχνά τσιγκλούσαν ο ένας τον άλλον στις οικογενειακές μαζώξεις, υπονοώντας αστεία που δεν λέγονταν στο τραπέζι, αλλά μέχρι εκεί. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν το πήγαιναν ένα βήμα παραπέρα λέγοντας το αστείο. Της άρεσε που ο Τόνι ήταν παλαιών αρχών. Θυμήθηκε πόσο κοκκίνιζε από την ντροπή του όταν συζητούσαν παλιά για οικογενειακό προγραμματισμό. Στο τέλος, αφότου είχε ακούσει μια συζήτηση ανάμεσα στις συννυφάδες της, οι οποίες δεκάρα δεν έδιναν για τα διδάγματα της εκκλησίας, είχε απλώς αφήσει ένα πακέτο προφυλακτικά στο κομοδίνο του.

Εκείνος όταν τα πρόσεξε είχε χαμογελάσει, ανοίγοντας το πακέτο σαν να μην ήταν ακριβώς σίγουρος τι περιείχε.

«Για μένα είναι αυτά;» την είχε ρωτήσει.

«Μάλλον και για τους δυο μας» του είχε απαντήσει εκείνη.

Μακάρι να είχε χρησιμοποιήσει κανένα προφυλακτικό από εκείνο το πακέτο, σκέφτηκε, μερικούς μήνες πριν, για να μην έπρεπε τώρα να αντιμετωπίσουν όλα αυτά τα τρεχάματα.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της. Πώς θα έλεγε στον Τόνι ότι είχε περάσει από το σπίτι αυτός ο άντρας; Προς στιγμήν, ευχήθηκε να μπορούσε να πάει κάπου, σε ένα μέρος όπου δεν θα χρειαζόταν να αναλογίζεται τι είχε συμβεί.

Το επιπλέον δωμάτιο που είχαν χτίσει στο σπίτι, όπου ήταν κάποτε το γραφείο της Έιλις, πλέον το χρησιμοποιούσαν η Ρο-

ζέλα κι ο Λάρι για να μελετούν, παρόλο που, στην πραγματικότητα, ο Λάρι περνούσε ελάχιστο χρόνο εκεί μέσα.

«Μπορώ να σου φτιάξω ένα τσάι ή έναν καφέ, αν θες» είπε η Έιλις όταν βρήκε εκεί τη Ροζέλα.

«Μου έφτιαξες χθες» απάντησε η Ροζέλα. «Σειρά μου τώρα».

Η Ροζέλα είχε έναν τρόπο να συγκεντρώνεται, να παραμένει αγέλαστη και σιωπηλή, ο οποίος τη διαχώριζε από τα υπόλοιπα ξαδέλφια της. Εκείνα με την πρώτη ευκαιρία ξέσπαγαν σε γέλια ή σε επιφωνήματα ενθουσιασμού, ενώ η Ροζέλα κοιτούσε τη μητέρα της με την ελπίδα να φύγουν γρήγορα από το οικογενειακό τραπέζι για να επιστρέψουν στην ηρεμία του δικού τους σπιτιού. Όταν ο Τόνι κι ο Λάρι άρχιζαν να διαταράσσουν αυτήν την ηρεμία, μιμούμενοι συχνά αθλητικούς σχολιαστές του ραδιοφώνου και προσπαθώντας να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον περιγράφοντας αγώνες μπίτζμπολ, η Ροζέλα αποσυρόταν στο γραφείο της, όπως το αποκαλούσε. Μάλιστα είχε ζητήσει από τον Τόνι να της βάλει κλειδαριά, για να αποτρέπει τον Λάρι να μπουκάρει μέσα όταν εκείνη προσπαθούσε να συγκεντρωθεί.

Ενίστε, η Έιλις το έβρισκε καταπιεστικό να ζει δίπλα στους γονείς του Τόνι και στους δυο του αδελφούς και τις οικογένειές τους. Σχεδόν μπορούσαν να την παρακολουθούν από τα παράθυρά τους. Αν αποφάσιζε να πάει μια βόλτα, κάποια από τις συννυφάδες της ή η πεθερά της θα τη ρωτούσε πού είχε πάει και γιατί. Συχνά απέδιδαν την ανάγκη της για ιδιωτική ζωή και απομόνωση στην ιρλανδική της καταγωγή.

Ωστόσο, εφόσον τα χαρακτηριστικά της Ροζέλα ήταν τόσο ιταλικά, δεν πίστευαν στ' αλήθεια ότι υπήρχε το παραμικρό ιρλανδικό στοιχείο μέσα της. Κι έτσι δεν μπορούσαν να φανταστούν από πού είχε πάρει αυτή τη σοβαρότητα.